

Arrest

nr. 144 675 van 30 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“De heer: B. M., geboren te (...), op (...) onderdaan van marokko wordt het bevel gegeven om uiterlijk op 17.10.2013 het grondgebied van België te verlaten

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, W.V.H., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar uitgezonderd 6 maanden effectief."

Voornoemde beslissing wordt op 10 oktober 2013 ter kennis gebracht aan verzoeker.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

"De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

En terwijl:

de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet

en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;

en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing stelt:

[citaat bestreden beslissing]

Het staat vast dat uit een lezing van deze motivatie niet kan worden afgeleid dat deze beslissing rekening houdt met de specifieke situatie van de betrokkene. Nochtans werden tijdens de procedure voor de correctionele rechtbank voldoende stukken naar voren gebracht die blijken gaven van de gezinssituatie.

De formulering van de tekst houdt enkel rekening met de veroordeling uit het verleden, maar motiveert niet verder waarom verzoeker nog steeds een actuele bedreiging uitmaakt voor de samenleving. Het gevaar op recidive zou immers verdwenen moeten zijn nu verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, er nog een uitstel op hem rust en hij werk vindt in de boekenhandel van zijn duurzame partner.

Ten tweede stelt het door de gemachtigde van de staatssecretaris aangehaalde artikel 43 zelf in het eerste lid dat: "de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd"

Toch slaagt de gemachtigde van de staatssecretaris er niet in om verder in te gaan op de zogenaamde actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker zou vormen voor de openbare orde. Het gaat hier slechts om een zeer gestandaardiseerde motivering die er niet in slaagt in te gaan op de individuele situatie van verzoeker.

Tenslotte stelt artikel 7 dat er rekening moet worden gehouden met andersluidende internationale bepalingen. Artikel 8 EVRM stelt dat het recht op een gezinsleven moet worden geëerbiedigd. Dit recht heeft inderdaad zijn grenzen, maar de motiveringsplicht voor de staatssecretaris zorgt er wel voor dat deze minstens een afweging moet maken tussen de belangen van verzoeker en deze van de openbare orde."

3.2. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

"Artikel 8 EVRM garandeert het recht op bescherming en eerbiediging van het gezinsleven.

Bij het nemen van de beslissing inzake het terug in het bezit gesteld te worden van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, dient DVZ rekening te houden met art. 8 EVRM (RvV 30 maart 2009, Rev.dr.étr. X).

Verzoeker woont momenteel in bij zijn duurzame partner. Verzoeker blijkt zijn belangen te hebben in de woning op (...). Uit het attest van gezinssamenstelling, nog toe te voegen, blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn partner en 2 kinderen.

Er kan dus niet getwijfeld worden aan het feit dat er hier een effectieve beleving is van het gezinsleven, dewelke in hoge mate bescherming verdient.

Het middel is ernstig."

3.3. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

3.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien verder dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze citeert in zijn verzoekschrift en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Ten overvloede dient bovendien geduid te worden, waar verzoeker betoogt dat het slechts om een zeer gestandaardiseerde motivering zou gaan, dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.5. Waar verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet. Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris toegelicht dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar uitgezonderd 6 maanden effectief.

Verzoeker betoogt dat de formulering van de tekst enkel rekening houdt met de veroordeling uit het verleden, maar niet wordt gemotiveerd waarom verzoeker nog steeds een actuele dreiging uitmaakt voor de samenleving. Het gevaar op recidive zou verdwenen moeten zijn nu verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, er nog een uitstel op hem rust en hij werk vindt in de boekhandel van zijn duurzame partner, aldus verzoeker. Verder betoogt verzoeker onder verwijzing naar de tekst van het in de bestreden beslissing aangehaalde artikel 43 van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris er niet in slaagt om verder in te gaan op de zogenaamde actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker zou vormen voor de openbare orde. Het zou slechts gaan om een zeer gestandaardiseerde motivering die er niet in slaagt in te gaan op de individuele situatie van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de door hem gepleegde feiten niet betwist.

De Raad merkt daarnaast op dat artikel 43 van de vreemdelingenwet, waarnaar verzoeker verwijst in het kader van zijn betoog omtrent de actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, een overtollig motief betreft uit de bestreden beslissing. Verzoeker valt immers niet

onder het toepassingsgebied van deze bepaling. Deze bepaling betreft burgers van de Unie of hun familieleden en de gevallen waarin hen de binnenkomst en het recht op verblijf kunnen worden geweigerd omwille van onder meer redenen van openbare orde, hetgeen *in casu* niet het geval is. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden zodat het betoog van verzoeker dienaangaande niet dienstig is.

Er blijkt verder niet dat in artikel 7 van de vreemdelingenwet een even hoge drempel is voorzien als in artikel 43 van de vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient niet noodzakelijk te zijn gegrond op een ernstige verstoring van de openbare orde. Een gewone storing van de openbare orde volstaat.

Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting nog niet aan dat de gegeven motivering in strijd zou zijn met artikel 7 van de vreemdelingenwet. Er kan *in casu* ook niet worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit het gegeven dat verzoeker zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen volgt dat hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden of een gevaar te zijn voor de openbare orde of openbare veiligheid. Uit het betoog van verzoeker dat het gevaar op recidive zou verdwenen moeten zijn nu verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, er nog een uitstel op hem rust en hij werk vindt in de boekhandel van zijn duurzame partner, blijken nog geen concrete elementen die van aard zijn het onjuist of kennelijk onredelijk karakter te kunnen aantonen van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten of aannemelijk te maken dat in tegenstelling tot het ogenblik waarop de betreffende feiten werden gepleegd hij niet langer kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De Raad merkt in dit verband op dat het een recente veroordeling betreft, uitgesproken op 26 juni 2013.

Er kan verder op basis van de weergegeven motivering ook geenszins worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de opgelopen strafrechtelijke veroordeling op automatische wijze heeft geoordeeld dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Zo heeft de gemachtigde van de staatssecretaris oog gehad voor de concrete feiten zoals gepleegd door verzoeker en de strafmaat die voor deze feiten werd opgelegd en waaruit ook de ernst van deze feiten blijkt. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, werd wel degelijk rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker en werd geen gebruik gemaakt van een zeer gestandaardiseerde motivering. Verzoeker verwijst in dit kader naar de procedure voor de correctionele rechtbank en de stukken die zouden zijn naar voren gebracht tijdens deze procedure die blijf zouden gegeven hebben van de gezinssituatie. Verzoeker voegt thans echter geen bewijsstukken toe en kan dan ook niet dienstig verwijzen naar voornoemde procedure.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding of ten onrechte bepaalde elementen niet zouden zijn betrokken bij de besluitvorming.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het

bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Gelet op het voorgaande wordt een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aangetoond.

3.8. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoeker eveneens geschonden acht, bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar artikel 8 van het EVRM en betoogt dat dit recht zijn grenzen heeft, maar de motiveringsplicht voor de staatssecretaris er wel voor zorgt dat deze minstens een afweging moet maken tussen de belangen van verzoeker en deze van de openbare orde; dat tijdens de procedure voor de correctionele rechtbank voldoende stukken naar voren gebracht zijn die blijk gaven van de gezinssituatie; dat hij momenteel inwoont bij zijn duurzame partner; dat hij zijn belangen blijkt te hebben in de woning op (...) en dat uit het attest gezinssamenstelling blijkt dat hij samenwoont met zijn partner en twee kinderen.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf en geen weigering van een voortgezet verblijf zodat er in deze stand geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de beweringen van verzoeker op geen enkele wijze worden gestaafd, laat staan dat wordt gestaafd dat de partner van verzoeker hem niet zou kunnen vergezellen. Het attest 'samenstelling gezin' en de geboorteakten waarnaar verzoeker verwijst als zijnde stukken 3 en 4 bij zijn verzoekschrift, werden niet gevoegd. In zoverre verzoeker wenst aan te tonen dat hij een relatie zou hebben of zou samenwonen met zijn werkgever, mevrouw S. M, wordt dit niet aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt overigens een huurovereenkomst met mevrouw S. M. als verhuurder van een appartement op een ander adres dan het adres dat wordt opgegeven in het verzoekschrift als zijnde waar verzoeker zijn belangen zou hebben.

Verzoeker toont *in casu* dan ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om met zijn beweerde partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat hij enkel in België met haar zou kunnen samenleven.

Verzoeker en zijn beweerde partner konden, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, ook niet onwetend zijn dat de preciaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8

van het EVRM gehaald worden (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert.

In dit verband moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen en er derhalve geen 'recht op gezinshereniging' zonder meer en als dusdanig bestaat.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

In de mate dat verzoeker wenst te verwijzen naar zijn privéleven, blijkt, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten, voorts ook niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Dat verzoeker zelf bereid is tot werken en in dit kader in het verleden een beroepskaart heeft ontvangen, is niet dienstig, omdat zoals ook deze kaart vermeldt, de activiteit niet kan worden uitgeoefend in illegaal verblijf.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Er moet daarnaast worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan de gemachtigde van de staatssecretaris en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Het feit dat verzoeker de omstandigheden anders apprecieert dan de gemachtigde van de staatssecretaris is voorts geen middel waaruit de onwettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen afgeleid worden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.9. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 14 van het EVRM, dient te worden vastgesteld verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES